

راه درست سوسیالیسم و کنترل کارگری است

مصاحبه با روبن لینارز، عضو اتحاد کارگران ملی (UNT)

ترجمه: بهروز صفری

Behrouz.Safari@gmailcom

مصاحبه از جورج مارتین، handsoffvenezuela.org

جورج مارتین: لطفا کمی در مورد خودتان و علت اینکه به بریتانیا تشریف آورده اید توضیح دهید؟

من روبن داریو لینارز سیلوا، عضو کمیته ملی UNT (اتحاد ملی کارگران) و نایب رئیس فدراسیون متحد حمل و نقل در ونزوئلا هستم. ضمن تشکر از دعوت RMT و برای حضور در کنفرانس آنان به انگلستان آمده ام و نیز ملاقاتهای شخصی با فعالان اتحادیه های کارگری خواهم داشت و به شرح فرایند انقلابی جاری در ونزوئلا خواهم پرداخت، راجع به وضعیت کارگران، خواسته هامان، و اینکه به امید چه هستیم.

باید خدمت شما عرض کنم که کارگران ونزوئلا و همه مردم همگی در حال شرکت در این فرایند تحول هستند، ما همگی تحت تاثیر آثار سوء سرمایه داری قرار گرفته ایم که بر مردم ما تحمیل شده است، و اینک در راه سوسیالیسم گام می نهیم. امپریالیسم آمریکا با بوش و وزارت خارجه اش نمی تواند خواستهایش را به ما تحمیل کند. ما از خودمان دفاع خواهیم کرد، همچنانکه تاکنون کرده ایم، با همه سلاحهای قانونی ای که در دستان است، مثل قانون اساسی، و به دنبال جلب حمایت افکار عمومی جهانیان هستیم، اما اگر در هر زمانی آنها به ما حمله کردند، ما هم به همان روش پاسخ خواهیم داد، یک دندان به ازای یک دندان و یک چشم به ازای یک چشم. آنها نباید فکر کنند که اگر به ونزوئلا حمله کنند صدمه ای نمی بینند، پاسخ ما بسیار بدتر از آن چیزی است که هم اکنون یک عراق به امپراتوری می دهد.

ج.م: در مورد تجربیات مشارکت کارگران در مدیریت کارخانه هایی که به مالکیت عمومی در آمده اند و نیز در مورد تجربیات آنان درباره ملی کردن کارخانه های ورشکست شده تحت کنترل کارگران توضیحاتی بفرمایید.

ر.ل: ما در حال بازسازی تمام جنبش اتحادیه کارگری هستیم. آنچه را که ما داریم بوجود می آوریم، "همکاری در مدیریت" (co-management) است، چه در بخش دولتی و چه در بخش خصوصی. بگذارید قضیه را روشن تر بگویم، در بخش خصوصی، وقتی که صاحب یک کارخانه تصمیم می گیرد کارخانه اش را تعطیل کند، ما می گوییم: "هر کارخانه ای که بسته می شود باید کنترل آن در دست گرفته شود" و ما در مورد امکان بازگشایی آن با کمک دولت به منظور تضمین مشاغل و نیز تولید شروع به مباحثه می کنیم. ما همچنین بحث همکاری در مدیریت را در بخش خصوصی نیز مطرح می کنیم. اگر یک کارخانه خصوصی وامی از دولت دریافت کند، ما ضرورت همکاری در مدیریت را مطرح می کنیم. و اما در بخش دولتی ما صراحتاً می گوییم که کلیه صنایع اصلی دولتی باید به شکل همکاری در مدیریت اداره شوند. همکاری در مدیریت از دیدگاه کارگران چیز خیلی ساده ای است: ما خواهان قدرت و مشارکت در مدیریت کارخانه ها هستیم، برای اینکه شغلای جدید ایجاد گردد، تضمین شود که ثروت به مردم می رسد و نیز فساد ریشه کن گردد.

باید بوضوح بگویم، در حین توقف تولید و خرابکاری دسامبر ۲۰۰۲ و ژانویه ۲۰۰۳، دوتا از مهمترین کارخانه های دولتی به شکل کنترل کارگری اداره می شدند. در شرکت نفت PDVSA کنترل کارگری وجود داشت. ما بودیم، کارگران، که پس از اینکه مدیران رفتند تولید را دوباره شروع کردیم، بدون مدیران. در مورد شرکت منابع و ژنراتورهای برقی CADAFE کارگران ضامن تامین برق در طول دوره توقف تولید و خرابکاری بودند. این کارگران بودند که این کار را انجام دادند؛ کنترل کارگری واقعی وجود داشت. این همان چیزی است که ما با همکاری در مدیریت می خواهیم. ما صاحب همه حقوق هستیم، مدیران را انتخاب کنیم، حساب ها را بررسی نماییم، پیشنهادات و طرحهایی ارائه دهیم و از همه حقوق برخوردار باشیم. این آن چیزی است که ما بی پروا آن را طلب می کنیم و به نظر ما این راه پیشرفت است.

ج.م: هوگو چاوز گفته است که در قالب سرمایه داری، امکان حل مشکل فقر که مردم ونزوئلا بدان گرفتارند وجود ندارد، و گفته است که باید به سوی سوسیالیسم حرکت کنیم. شما از دیدگاه UNT این امر را چگونه ارزیابی می کنید؟

ر.ل: راه، سوسیالیسم است. این راهی است که البته ما باید به بحث در مورد نظرات مختلف پیرامون سوسیالیسم بپردازیم، و ببینیم که چگونه در ونزوئلا با توجه به واقعیتهای موجود می توانیم آن را اجرا کنیم. ما با آنچه که رئیس جمهور گفته است به توافق کامل رسیده ایم. ما از طریق بحث و مذاکره به تعریف آنچه که برای اجرای سوسیالیسم در ونزوئلا لازم است خواهیم رسید.

ج.م: مهمترین تهدیداتی که هم اکنون انقلاب بولیوار با آن مواجه است کدامند؟

ر.ل: امپراتوری با مشکلات فراوانی روبروست. ما به ایالات متحده گفته ایم که با آنان روابط تجاری خواهیم داریم: ما به آنان نفت می فروشیم و آنان آن را به قیمت مشخص بازار می خرند. اما دولت آمریکا همواره باور داشته که امریکای لاتین حیاط خلوت آنان است و آنجا هر کاری که دلشان خواست می توانند بکنند: حکومتهایی برقرار سازند، رئیس جمهورهایی را براندازند، همه منابع طبیعی ما را تصرف کنند و به کشورشان ببرند بر ارزش آنها بیفزایند و دوباره آنها را با ۵۰ یا ۱۰۰ برابر قیمت اولیه شان به کشور ما بازگردانند، استثمارمان کنند... با استثنائات بسیار کمی، ثروت طبیعی کشورهای ما مادام که در زیرزمین قرار دارد متعلق به کشور است و آنگاه که این ثروتها به سطح زمین می رسند از آن ایالات متحده می شوند، این بخاطر سلطه سرمایه داری است.

ج.م: یک سوال دیگر هم از شما داشتم، نظر شما درباره کمپین "دستها از ونزویلا کوتاه" (Hands Off Venezuela) و سایر کمپین های همبستگی در سراسر جهان که برای دفاع از انقلاب بولیوار سازمان دهی شده اند چیست؟ پیام شما به این فعالان چیست؟

ر.ل: لطفا دست از این کار برندارید. ما با رسانه های جمعی در کشور خودمان هم نمی توانیم کنار بیاییم. آژانس های خبری مهم در سراسر جهان در اختیار بخش های خصوصی هستند. آنها به آنچه در ونزویلا به وقوع می پیوندد علاقه مند نیستند و بنابراین واقعیت را نمی گویند. تنها شانس ما برای اینکه اخبار درست را به گوش جهانیان برسانیم از طریق رسانه های آلترناتیو است، و نیز از طریق کمپین Hands Off Venezuela و سایر کمپینهایی که به سازماندهی حمایتها پرداخته و به مردم اروپا آنچه را که در واقع در ونزویلا به وقوع می پیوندد می گویند.

ج.م: چه پیامی برای کارگران بریتانیایی دارید؟

ر.ل: مهمترین چیز اینست که مبارزه علیه خصوصی سازی در انگلستان باید در یک جهت گیری رادیکال هدایت شود. باید مشکل را به مردم فهماند تا آن را احساس کنند. تنها با حمایت مردم است که ما می توانیم جلوی خصوصی سازی را بگیریم. مردم انگلستان باید بدانند که این سیاستهای مشهور خصوصی سازی، که مارک تاجر را بر خود دارد، در امریکای لاتین به شکست کشانده می شوند. در ونزویلا دیگر خصوصی سازی انجام نمی شود و در سایر کشورها نیز مردم در مقابل آن مقاومت می کنند. در پرو ما خصوصی سازی برق را متوقف کردیم. در مورد بولیوی، بومیان آیمارا، کچوا و گارانای، که ۸۲ درصد جمعیت کشور را تشکیل می دهند، در حال مبارزه برای ملی کردن دوباره صنایع هستند. در آرژانتین ثابت گردیده است که نظام سرمایه داری و بالاترین تجلی آن، یعنی کجراه ای که خصوصی سازی نامیده می شود، عامل قطعی و گرسنگی مردم است. و این وضعیت در سراسر امریکای لاتین برقرار است. در مکزیک نمونه کارگران برق را داریم که به شدیدترین شکل ممکن در حال مبارزه با پرزیدنت فاکس برای متوقف ساختن خصوصی سازی هستند.

ج.م: در انتها اگر صحبت دیگری دارید اضافه کنید؟

ر.ل: بله، می خواهم پیام شخصی خودم را بگویم. آنهایی از ما که در امریکای لاتین و در ونزویلا متعلق به جناح چپ بوده ایم، همگی ما نقش هوگو چاوز را تشخیص می دهیم. کوبا خودش به تنهایی برای ۴۰ سال مقاومت کرد، و انقلاب با هوگو چاوز تبدیل به انقلاب امریکای لاتین شده است. هنوز تازه جوانه زده است، اما یقیناً میوه خواهد داد. بسیاری از ما که بیش از ۵۰ سال سن داریم، همواره آرزو داشته ایم که بتوانیم روزی علیه امپراتوری به طور موفقیت آمیزی مبارزه کنیم، و گمان می کردیم که هرگز چنین روزی را نخواهیم دید. اینک، برای بسیاری مهمترین واقعیت، ادامه این مبارزه موفقیت آمیز برای رسیدن به شرایط مطلوب برای مردمان امریکای لاتین است. من نیز این گفته چه گوارا را می گویم که: "یگذازد آنها که متولد می شوند و متولد خواهند شد بدانند، که کارگران جهان در مبارزه اند، و ما برای پیروزی مبارزه می کنیم، نه برای شکست". این آن چیزی است که من معتقدم در آینده خوابیده است: ما به سختی برای رسیدن به این اهداف مبارزه می کنیم.

کمپین ایرانی همبستگی با انقلاب ونزویلا

Iranian Campaign for Solidarity with the Venezuelan Revolution

www.newleft.blogfa.com

www.handsoffvenezuela.org/farsi

+۹۸-۹۱۶۶۱۷۵۸۵۱